

Ενότητα 11^η Η αγάπη του Αλεξάνδρου για τον Βουκεφάλα

“Ἴνα δὲ ἡ μάχη συνέβη καὶ ἔνθεν ὀρμηθεὶς	Εκεῖ όπου ἐγίνε η μάχη και στο σημεῖο ἀπὸ το ὁποῖο ξεκίνησε
ἐπέρασεν τὸν Ὑδάσπην ποταμὸν	και πέρασε τον Ὑδάσπη ποταμὸ
πόλεις ἔκτισεν Ἀλέξανδρος.	ο Αλέξανδρος ἐκτίσε πόλεις.
Καὶ τὴν μὲν Νίκαιαν τῆς νίκης τῆς κατ’ Ἰνδῶν ἐπώνυμον ὠνόμασε,	Και στη μια πόλη ἔδωσε το ὄνομα Νίκαια ἀπὸ τη νίκη του κατὰ των Ἰνδῶν,
τὴν δὲ Βουκεφάλαν ἐς τοῦ ἵππου τοῦ Βουκεφάλα τὴν μνήμην,	και την ἄλλη την ὠνόμασε Βουκεφάλα σε ἀνάμνηση του ἵππου του Βουκεφάλα,
ὃς ἀπέθανεν αὐτοῦ	που πέθανε ἐκεῖ,
ὑπὸ καύματος τὲ καὶ ἡλικίας καματηρὸς γενόμενος,	επειδὴ καταβλήθηκε ἀπὸ τον καύσωνα και τα γηρτεία,
πολλὰ δὲ πρόσθεν ξυγκαμὼν τε	αφὸυ προηγουμένως εἶχε υποφέρει πολλά
καὶ συγκινδυνεύσας Ἀλεξάνδρῳ,	και εἶχε περάσει πολλοὺς κινδύνους μαζί με τον Αλέξανδρο,
ἀναβαινόμενός τε πρὸς μόνου Ἀλεξάνδρου,	και τον ὁποῖο ἵππευε μόνο ο Αλέξανδρος,
ὅτι τοὺς ἄλλους πάντας ἀπηξίου ἀμβάτας,	επειδὴ ἀπέρριπτε ως ἀνάξιους ὅλους τους ἄλλους ἀναβάτες,
καὶ μεγέθει μέγας καὶ τῷ θυμῷ γενναῖος.	και (ἦταν) μεγαλόσωμος και γενναῖος.
Σημεῖον δὲ οἱ ἦν βοὸς κεφαλὴ ἐγκεχαραγμένη,	Και εἶχε σημάδι, ἓνα κεφάλι βοδιοῦ χαραγμένο πάνω του,
ἐφ’ ὅτῳ καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο λέγουσιν ὅτι ἔφερεν	ἐξαιτίας του ὁποῖου λένε ὅτι ἔφερε και το ὄνομα αὐτό·
οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι λευκὸν σημεῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,	ἄλλοι, λένε ὅτι εἶχε ἄσπρο σημάδι στο κεφάλι του,
μέλας ὦν αὐτός,	ἐνὼ ο ἴδιος ἦταν μαῦρος,
ἐς βοὸς κεφαλὴν μάλιστα εἰκασμένον.	το ὁποῖο ἐμοιαζε πάρα πολὺ με κεφάλι βοδιοῦ.
Οὗτος ὁ ἵππος ἐν τῇ Οὐξίων χώρα	Αὐτὸ το ἄλογο στη χώρα των Ουξίων
ἀφανὴς ἐγένετο Ἀλεξάνδρῳ,	το ἔχασε ο Αλέξανδρος,
καὶ Ἀλέξανδρος προεκήρυξεν ἀνὰ τὴν χώραν	και γι’ αὐτὸ ο Αλέξανδρος διακήρυξε δημόσια σε ὅλη τη χώρα
πάντας ἀποκτενεῖν Οὐξίους,	ὅτι θα ἐκτελέσει ὅλους τους Ουξίους,
εἰ μὴ ἀπάξουσιν αὐτῷ τὸν ἵππον.	αν δεν του ἐπιστρέψουν το ἄλογο.
Τοσῆδε γὰρ σπουδὴ Ἀλεξάνδρῳ ἀμφ’ αὐτὸν ἦν.	Τόσο μεγάλο ἐνδιαφέρον ἔδειχνε ο Αλέξανδρος γι’ αὐτὸ το ἄλογο.

Παράλληλα κείμενα

Στο παρακάτω απόσπασμα ο Πλούταρχος περιγράφει πόσο δύσκολο ήταν να χαλιναγωγήσει κάποιος ένα άλογο άγριο σαν τον Βουκεφάλα. Ο μόνος που τα κατάφερε ήταν ο Αλέξανδρος, γεμίζοντας έτσι χαρά και υπερηφάνεια τον πατέρα του Φίλιππο.

Κείμενο	Μετάφραση
Προσδραμών (Άλέξανδρος) τῷ ἵππῳ καὶ παραλαβὼν τὴν ἡνίαν, ἐπέστρεψε πρὸς τὸν ἥλιον, ὡς ἔοικεν ἐννοήσας ὅτι τὴν σκιὰν προπίπτουσαν καὶ σαλευομένην ὀρῶν πρὸ αὐτοῦ διαταράττειτο. [...] Ὡς δ' ἑώρα τὸν ἵππον ἀφεικότα τὴν ἀπειλήν, ὀργῶντα δὲ πρὸς τὸν δρόμον, ἀφείς ἐδίωκεν, ἥδη φωνῇ θρασυτέρᾳ καὶ ποδὸς κρούσει χρώμενος. Τῶν δὲ περὶ τὸν Φίλιππον ἦν ἀγωνία καὶ σιγὴ τὸ πρῶτον· ὡς δὲ κάμψας ὑπέστρεψεν ὀρθῶς σοβαρὸς καὶ γεγηθώς, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἀνηλάλαξαν, ὁ δὲ πατὴρ καὶ δακρυῦσαί τι λέγεται πρὸς τὴν χαράν, καὶ καταβάντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φιλήσας, ὧ παῖ, φάναι, ζήτει σεαυτῷ βασιλείαν ἴσην· Μακεδονία γάρ σ' οὐ χωρεῖ. Πλούταρχος, Ἀλέξανδρος 6.5-8	Αφού έτρεξε (ο Αλέξανδρος) προς το άλογο και έπιασε το χαλινάρι, γύρισε προς τον ήλιο, αφού αντιλήφτηκε, καθώς φαίνεται, ότι (το άλογο) ταραζόταν, επειδή έβλεπε μπροστά του τη σκιά που έπεφτε και κινούνταν. Και μόλις έβλεπε το άλογο να έχει απαλλαχθεί από την απειλή και να ορμά προς το δρόμο, αφού το άφηνε, το καταδίωκε, φωνάζοντας πλέον αποφασιστικά και χτυπώντας το πόδι του. Και υπήρχε αγωνία και σιωπή στην αρχή σ' αυτούς που ήταν μαζί με το Φίλιππο· όταν όμως πήρε στροφή και επέστρεφε όρθιος πάνω στο άλογο, περήφανος και χαρούμενος, οι άλλοι όλοι κραύγασαν δυνατά, ο πατέρας του όμως λένε ότι δάκρυσε λίγο από χαρά και όταν κατέβηκε αυτός από το άλογο, αφού τον φίλησε στο κεφάλι, του είπε: παιδί μου, ζήτα για τον εαυτό σου ίσο βασίλειο· γιατί η Μακεδονία δε σε χωράει.